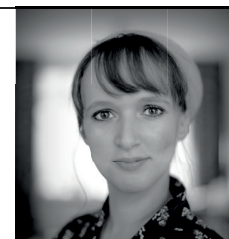

mijn gioer

In deze twaalfdelige serie vertelt theatermaakster Anouk Buijs-Dorfmann over de weg die zij aflegde naar haar uitkomen. Deze week aflevering 7.

De drie baarden

In een kamer die niet zou misstaan in een misdaadserie, zit één tegenover drie. Ik was die ene en mocht mezelf gelukkig prijzen als die drie anderen tegelijkertijd aanwezig konden zijn. De drie vormden het beet dien, de rabbinale rechtbank. Ze hadden wel meer te doen. Ik kende mijn plek. In de tussentijd sprak ik af met mijn begeleidend rabbijn – althans, dat probeerde ik. In de sjoel zwaaide hij steeds wat zenuwachtig naar me en rende zo'n beetje de sjoel uit. Als ik hem live sprak (hoezee), na tien mails en voicemails, was het bijzonder hoe vaak, in één ruimte met een kastje, een open deur en vier muren, een rabbijn en een gemotiveerd meisje van het ene kastje naar een van de vier muren kon blijven sturen om haar telkens weer door die (toch al open) deur te laten vertrekken. Ik, de marionet, bleef lachen.

Na drie maanden stalken per mail, whatsapp, telefoon, een paar keer 'komt goed, komt goed maar ik moet nu echt gaan' in de supermarkt, vijf keer de hoorn op de haak, vijf keer door de secretaresse in de wacht te worden gezet, om uiteindelijk te horen dat de rabbijn niet kon antwoorden de komende weken, kreeg ik bericht dat het hem gelukt was. Het beet dien kwam speciaal voor mij bij elkaar. Bedankt, schreef ik met moeite. Als iemand die nu bezig is uit te komen, vertelt dat er al vier maanden radiostilte is, krijg ik het benauwd en word ik misselijk. Ik voel me dan weer even zoals toen: stof... of lucht. Mijn leven, het was voor hen totaal geen prioriteit.

Glazige blikken

Drie hoeden en drie baarden tegenover mij in de verhoorkamer. Ik kreeg vragen over kasjroet, sjabbat, even stukje lezen, iets met een dossier dat kwijt of incompleet was, iets met de mensen met wie ik omging, drie glazige blikken (als ik ze vroeg naar hun mening over mijn werkstukken) en de terugkerende afsluiter 'u bent nog niet begonnen'. Deze houding van 'wie bent u toch ook alweer?' sloeg om. Vlak voor Rosj Hasjana 2015.

Het gesprek verliep zoals ik het gewend was en eindigde met: "U mag even in de hal plaatsnemen". Ik ging er zitten in stoel die ooit modern was, trok mijn rok over mijn knieën, keek even onder mijn oksels en haalde opgelucht adem. Ze waren best vriendelijk en ze

wisten alle drie mijn naam. De bruine baard kwam me halen. Mijn hart bonkte in mijn keel.

"Mevrouw Dorfmann, u leest prachtig en heeft een goede uitspraak. U zou een voorbeeld kunnen zijn voor alle Joodse vrouwen."

De positieve houding verbaasde me niet. Wat me achteraf van mezelf trouwens wel verbaast.

"Hoe mooi zou het zijn, voor Jom Kipoer in het mikwe?" vroeg de witte baard. Ik was dus niet net begonnen maar al bijna klaar! Mijn hart maakte een sprongetje en ik sprong ook al een gat in de lucht.

"Dat zou prachtig zijn..." zei ik zacht. (Mijn hart schreeuwde het uit.) Ze keken elkaar aan en knikten.

"Maar..." De baarden verstrakten. "Simcha..."

"Ja..."

"Wat is hij van jou?"

"Mijn beste vriend."

Het was waar. Wij waren, technisch gezien, de allerbeste vrienden. Vrienden met een stille wens, dat wel.

"Maar mannen en vrouwen", sprak de man met zwarte baard, "kunnen geen vrienden zijn."

"Daarbij is hij een koheen. Weet u wat dat is?" vroeg de witte baard. Natuurlijk wist ik wat dat was. De grond zakte onder mijn voeten vandaan. Het voelde als een eindeloze val. Die mannen tegenover me? Ik kende mijn plek. ■

**Het voelde als een
eindeloze val.
Ik kende mijn plek**

Anouk Buijs